

Húsvéti olvasnivaló

**„Íme, az Isten Báránya,
aki hordozza a világ bűnét!”
(Jn. 1:29)**

János evangéliuma, 12. fejezet, Jézus megkenetése Betániában

¹ Jézus tehát hat nappal a pászka ünnepe előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül. ² Vacsorát készítettek ott neki, és Márta szolgált fel, Lázár pedig egyike volt azoknak, akik Jézussal együtt ültek az asztalnál. ³ Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárdusolajat, megkenete Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt az olaj illatával. ⁴ Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskáriótes, aki el akarta őt

árulni, így szólt: ⁵ Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek? ⁶ De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek. ⁷ Jézus erre így szólt: Hagyd őt, hiszen a temetésem napjára szánta; ⁸ mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek.

(Pászka vagy pészah – a zsidók húsvéti ünnepe)

Különbséget kell tennünk megkenetés és felkenetés között.

Az Ószövetség elsősorban a király felkenetéséről beszél.

Proféták felkenetéséről ritkábban olvasunk. Ez némelykor nem szó szerint értendő, hanem a profétai küldetést fejezi ki. A proféta a Lélek ajándékában részesül, hogy be tudja tölteni küldetését.

A főpap és a papok felkenésének gondolata későbbi.

Az Ó- és Újszövetségben a mindennapi életben az olajjal való megkenés a test ápolására szolgált. A szívesen látott vendég fejét is olajjal kenték meg. De gyász esetén lemondtak a test ápolásáról. A halottakat is megkenték. Tárgyak megkenéséről is szólnak.

Az Újszövetségben Jézust nevezik Felkentnek, Krisztusnak, Messiásnak (zsidó megnevezése a felkentnek). Az Ő felkenetése egyszerre jelent királyi, profétai és papi küldetést. Jézus a keresztelés alkalmával kapta meg a küldetésének betöltéséhez szükséges Szentleket. A Jézus keresztelése alkalmával elhangzott isteni kijelentés arról a mennyei eseményről ad hírt, hogy az ég és a föld Teremtője trónra emelte és királlyá kente Fiát.

Nagy Amália

Megjegyzés: -az olvasnivalón belül a hivatkozásokra kattintva megnyílik a tartalmuk.

Csicsó, 2020. április 9.

*Jézus bevonul Jeruzsálembe, hogy megünnepelje a húsvétot a zsidók hitvallása szerint. A népek ujjongva, örömmel fogadják. Hódolatuk jeléül ruhájukat terítik elé, pálmaágakat szórnak útjába. Erre az eseményre emlékeznek a keresztény-keresztény világ húsvét előtt, **virágvasárnapon**.*

A halfogás

Halvány ködpára szállt a tó felett. A távoli, komor hegyek már megadták magukat a közelgő éjszakának. A lenyugvó nap fénye lassan végigsuhant a tájon, majd vörösvörös színét a tó vizére hintette. A víztömeg fájdalmasan felsóhajtott.

A parthoz közel, csendes várakozással egy durván ácsolt halászbárka ringott. A távolból emberi szófoszlányokat hozott a feltámadó esti szél. Az öreg halászbárka csendes mélabúval ringott a parti kikötőnél, és a lenyugvó napsugarak vérszínűre festették körülötte a vizet.

Egy erős izomzatú, középkorú férfi ért elsőnek a bárkához. Széles hátán merítőháló lógott. Úgy nyomta a háló súlya, mintha malomkövet cipelt volna. Simon volt, a halász. A merítőhálót egy jól irányzott mozdulattal a bárka aljára dobta, és nekitámaszkodott az öreg bárka oldalának. Annyira sietett, hogy még Andrást, a testvérét sem várta meg, egyedül akart maradni önmagával. Hirtelenharagú természete volt, de már három éve, hogy valami szokatlan dolog történt vele. Azóta teljesen megváltozott. A Mester, igen Ő volt az, nagyon mély benyomást tett rá. Tanítását hallgatva egy új világ nyílt meg előtte. Lenyűgözte őt, vágyódott vele lenni, ezért követni kezdte mindenhová.

- Jaj, de többé nem fog találkozni vele, nem követheti őt, mert látta ég és föld között, a kínok fáján meghalni. Gyáván elbűjt az ordító embertömegben, onnan nézte megtört, bűnbánó szívvel a keresztfán haldoklót.

- Ő, csak az árulása meg ne történt volna! Amikor a kakas harmadszorra megszólalt, akkor döbbent rá, mit tett. Elárulta, megtagadta azt, akit mindenkinél jobban szeretett, nem egyszer, hanem háromszor!

Lelkét újra marcangolni kezdte az önvád. Fejét két kezébe temette, sírni, zokogni, üvöltöni szeretett volna, de szemei szárazak maradtak, izmai megkeményedtek és nem engedtek utat könnyeinek. Csak a gyenge nők sírnak és jajonganak, egy erős férfi ezt nem teszi – gondolta keserűen, marcangoló önváddal a szívében.

- Csak az esték ne jönnének, az elalvás előtti pillanatok. Mit nem adna, ha odaborulhatna a Mester lábai elé, és a bánat könnyeivel moshatná vasszőgekkel átvert lábait. Ő, hogy elítélte ő is azt az asszonyt, akinek a sok férfi szeme láttára volt bátorsága a Mester elé vetni magát. Gyors, határozott mozdulattal törte le a nárduskenetet tartalmazó kapillárist és tartalmát a Mester lábaira öntötte, majd hajával törölgette és csókolgatta. Nem érdekelt, hogy kigúnyolják, megvetik, csak a Mester megbocsátó

szeretetére vágyott. Amit az asszony tett, most, erős férfi létére megtenné, de már nem lehet, a Mester örökre elment.

Simon lelki gyötrelmében az utolsó pillanatban vette észre, hogy társai már ott állnak körülötte. Hirtelen felkapta a fejét, de csak ennyit mondott:

- Megyek halászni!

- Mi is veled tartunk! - válaszolták csendesen a többiek.

Az együvé tartozás fontossága lengte őket körül. Arra vágytak, hogyha kint lesznek a tavon, minden olyan lesz, mint régen, a Mester halála előtt.

Beugráltak a bárkába, megmarkolták az evezőlapátokat és belemerítették a tó vörösen villódzó, sötét vizébe. Az öreg bárka teste meglódult és vinni kezdte őket a tó közepe felé. Egy idő után megálltak. Az evezőlapátokat letették, a meritőhálót leeresztették. Most már csak várni kellett a jószerencsére. Ledőltek az evezőpadokra és lassan átadták magukat valamiféle könnyű álomnak, amely csak Simon szemét kerülte el. Bánattal a szívében nézte a tó felszínén játszó fénysugarakat. A habokon táncoló fénysávon, könnyed léptekkel, mintha a Mestert látta volna jönni. Megdörzsölte a szemét, felállt és tovább bámulta, a víztükröt. Jaj, nem jön, csak a képzelete játszik! Ez már megtörtént, nem is olyan régen, ahogy a vizen járva közeledett a bárkához.

Hallotta őt, amint feléje kiáltotta:

Jöjj, Simon Péter, ne félj, csak jöjj bátran!

A bátorító szóra rálépett a víz felszínére és csodálatos módon nem merült le, hanem biztonságosan lépdelt a Mester felé. De egy pillanatra levette tekintetét a Mesterről, ekkor hirtelen elfogta a félelem és süllyedni kezdett. Nagyon kiáltott.

Uram, segíts, mert elsüllyedek!

A Mester már ott is állt mellette és szelíden beemelte a bárkába.

Simon, a halász, erre az emlékre váratlanul sírni kezdett. Szeméből lassan megindultak a könnyek, vállát rázni kezdte a zokogás. Nem látta őt senki, csak a hold ezüstös fénye, amint sír, mint az a bűnbánó, gyenge nő. Sírása a mélységek mélységéből jött, onnan, ahová valóságosan lemerült, a Mester háromszori megtagadása után. De valaki mégis látta az ő bűnbánó sírását, valaki, aki a hold ezüstös fénykörívén állt, fehér ruhában.

A bárka mélyén heverő társai, a zokogó hangra megmozdultak. Elsőnek János szólalt meg.

- Simon, mi a baj? Talán elszakadt a háló? Nézzük meg, hátha még lehet segíteni!

Simon lenyelte könnyeit. Nem válaszolt, csak megfogta János vállát, jelezvén, hogy minden rendben.

A többiek is felálltak és a háló felé nyúltak, majd húzni kezdték felfelé. Érezték nagyon könnyen jön, s mire a felszínre húzták, csalódottan látták, hogy teljesen üres. Szomorúan emelték be a bárkába az üres meritőhálót. Tudták, másodszor már nem érdemes a mélybe eresztetni, rossz helyre eveztek, itt nincs hal, üres a tó mélye.

Reményt veszelve evezni kezdték a part felé. Virradni kezdett. A hajnal fénye szétterült a tavon. Fürkészve néztek a távolba, s ott a parton, egy idegen állt. Talán csavargó vagy egy magányos halász. Mindegy, majd meglátják, ha kilépnek a bárkából a partra.

Közelebb érve az idegen feléjük fordulva odakiáltott nekik: Fiaim, nincs valami ennivalótok?

- Nincsen - felelték végtelenül lehangelve.

- Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok! - válaszolta az idegen.

Nem ellenkeztek, érezték talán ez az ember mégiscsak jót akar. Kivetették a hálót és kis idő múlva húzni kezdték felfelé, de alig bírták, mert tömérdek hal volt benne.

János erre felismerte a Mestert és kitörő örömmel kiáltotta: Az Úr az!

Amint ezt Simon meghallotta, gyorsan felkapta köntösét, mert neki volt vetkőzve a halászatnak és a tóba vetette magát, hogy elsőnek érje el a Mestert. Jaj, csak el ne tűnjön, csak el ne szökjön előle! A többiek követték a bárkával, a halakkal teli hálót pedig maguk után húzták. Amint a parthoz értek, izzó parazsat pillantottak meg, rajta halat, mellette kenyeret.

- Hozzatok a most fogott halból! - szólt a férfi.

Erre Simon visszament a bárkához és kivonta a hálót a partra. Százötvenhárom hal volt a hálóban, és nem szakadt el.

A parton álló férfi végtelen szeretettel hívta őket: Jöjjetek ide és egyetek!

A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni ki vagy, mert tudták, a Mester az. Ekkor Jézus kezébe vette a halat és szétosztotta nekik, majd a kenyeret, és abból is adott mindegyiknek. Simon nem nyúlt az étel után.

Egyél Simon Péter! – szolt Jézus és végtelenül irgalmas, megbocsátó szeretettel nézett rá, a Sziklára, melyre születendő egyházát akarta bízni.

Simon, János fia, jobban szeretsz, mint ők? – és kezével a többiekre mutatott.

Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek – mondta és mélyen lehajtotta a fejét.

A Mester válaszolt: *Legeltesd bárányaimat!*

Aztán még kétszer megkérdezte őt, hogy szereti-e. Simon Péter a harmadszori kérdésre elsomorodott, de azért felelt:

Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged.

Legeltesd juhaimat! – szolt utoljára a Mester.

Simon Pétert ekkor csendesen átkarolta a Jézusból áradó mindent megbocsátó szeretet, és áttemelte a hatalmas, dühöngő hullámokon, amelyek majdnem elnyelték. Lelkében új csodás hűrok rezdültek, amelyek védőn megtartották a zajló hullámok tetején, éppen ott, ahol a Mester állt.

(János evangéliuma, 21. fejezet)

Lőrincz Sarolta Aranka

Lőrincz Sarolta Aranka, nyugdíjas óvónő, ipolybalogi népművelő az Ipoly menti palócmagyarság krónikásaként a legtisztább forrásból merítve gyűjtötte össze a régmúlt történéseit. Vallomása: *Látni kell, hogy a múltból táplálkozunk; ez kell ahhoz, hogy legyen jelenünk és jövőnk. A felvidéki magyarságnak fel kell ismernie, hogy a gyökerei milyen mélyre nyúlnak vissza a történelemben.*

Összegyűjtötte faluja néphagyományait, első kötete az Adventtől adventig – ennek eredményét tartalmazza. Második könyvében, a Hétköznapi hazaszeretben, majd később a Hétköznapi történelem határkövei című kötetében pedig már háborús történeteket gyűjtött össze. A Csehszlovák (Szocialista) Köztársaság katonája voltam könyve az első Csehszlovák Köztársaság idején katonáskodó, majd a 2. világháború után katonáskodó felvidéki magyar fiatalok katonaeletéről szól. Versek, mesék, egy kisregény: Haza a senkiföldjén szerzője. Írásait, a meséket, gyermekverseket, a Szózat mellékleteként, a Muskátli elektronikus gyermekfolyóiratban folyamatosan közlik. Ezenkívül időközönként a Remény című katolikus hetilapban publikál. Értékmegőrző munkájáért – mint a Hétköznapi hősök egyikét – a Szlovákiai Magyar Művelődési Intézet oklevéllel és emléklappal ajándékozta meg 2019-ben.

Lőrincz Sarolta Arankával, reméljük, találkozunk Csicsón, és majd személyesen bemutatja könyveit.

Lőrincz Sarolta Arankával **Bakos Márta, a Tájszólam** nevű, budapesti székhelyű egyesület vezetője ismertetett meg. Márta szívügye a magyar tájnyelvek csodálatos hangzásának közkinccsé tétele a <http://www.tajnyelv.hu> oldalon. Már hallható a mi falunkban gyűjtött hanganyag.

A Póka Halas bácsi meséinek ihletője **Csukás László**, akinek az élettörténetéből meséskönyv született. Megállunk itt egy szóra, és idézzük Csukás László gondolatait. *Az emberélet egy röpké pillanat akkor, ha az örök életről beszélünk, és az le van írva ... Pedig van nekünk egy örök titkos életünk is. Amikor a szerető szüleink összeborultak és egyetlen sejtet ajándékoztak egymásnak, amelyek nem haltak el, de egyesültek és szaporodtak. Majd kilenc hónap múlva megszületett a csoda. (Igaz, ez a csoda már a fogamzáskor kezdődött.) Ez a két parányi sejt hordozta a szülők komplett DNS láncát. Azokba be van kódolva a szülők öröksége az elődöktől. Amikor az apa a gyermekére néz, abban saját magát látja. Az élete folytatását, testének, lelkének mását.*

Csukás László ezt a folyamatosságot vélte felfedezni. Így a mesében visszament az ősökhöz, azokhoz, akik benne élnek. Akik bennünk élnek. Ez a valós mese, nem csak gyerekeknek. A következő mese nem abból a könyvből van, ezt a mesét Csukás László osztotta meg velünk.

Valamikor a régi-régi békevilágban, amikor még vízimalmok állottak a Dunán, Újszöny alatt is állt egy ütött-kopott, vén malom. Oda járt be Csukás bácsi minden reggel csónakon. Télen kint a parton pihent a vén malom csendesen, de tavasszal Csukás bácsi javította lelkesen. Javította, bevontatta, s megindult a nagy lapát. Csak egy baj volt: tavasz felé ritkán hoztak gabonát. Szegény öreg Csukás bácsi nem szerette a tavaszt, mert ilyenkor majdnem mindig üresen járt a garat. Pedig ha a malomkerék csak üresen zakatolt, akkor ő sem öntözhetette, csak ritkán, a garatot. Mit tehetett egyebet, mint elővette a pipát, a második feleségét, s füstje mellett szundikált. Álmodta, hogy jön az ős, és megjön a sok gabona, s a monostori szőlőkből az istenadta borocska. S egyszer, ahogy szegény öreg őszbe álmodta magát, kiejtette szájából a tűzzel teli tajpipát. Aludt tovább, nem is tudta, hogy meggyulladt a malom. Mire észrevette, már nem segíthetett a bajon. Szomorúan csónakba ült, a part felé lökte magát. Már majdnem kiért, amikor eszébe jutott: ott bent hagyta a pipát. „Jaj, a pipám! Vissza hamar!” S örült mód evezett. Süllyedezett már a malom, de a pipáért bement. Zsebre gyűrte, s nagy boldogan indult vissza. Hát a parton felesége sírt, jajgatott, kiabált: „Jaj, Istenem, mi lesz velünk, az egész malom odavan!” Szólt az öreg: „Abbiz oda, de a pipát kihoztam!”

Az igazság pedig ez:

Csukás Benő vízimolnár volt, komáromi lakos, a komáromi református temetőben van eltemetve, dr. Csukás István – főjegyző és polgármester-helyettes – sírja mellett. Benő a városnak az adót nem tudta befizetni. Ezért két hét türelmet kért. Ezt nem kapta meg. Tudta, hogy a malmát el fogják venni tőle. Ezért az evezőlapátra egy búcsúlevelet írt a családjának, majd visszament a hajómalmára, betakarózott a subájával és magára gyűjtötte a malmot. Nemrég leapadt a Duna, megtalálták benne a megégett malomkövet és kiállították a Monostori erődben.

A gútai hajómalom a Kis-Dunán.

A Zetényi Csukás család. Zetényi Csukás István (1886–1918) Farkasdról jött hozzánk tanítónak, 1912-18 között tanította a református gyerekeket, egészen haláláig. Spanyolnátha vitte el 32 éves korában. Felesége Décsi Irén (1889–1959) csicsói volt, Décsi János és Bödők Lidia gyermeke, Mezőné Décsi Ilonka (1936–2019) néni nagynénje. Három gyermekük született, ketten érték meg a felnőttkort: Margit (1915–1989) tanítónő – férje a csicsói szabó, Fél Pál tanító fia, Pál (1913–1978) –, és dr. Csukás István (1917-2002) irodalomtörténész, a szegedi egyetem dékánja, akinek a felesége a szintén csicsói Czina Emma (1924–2005) volt. Décsi Irén másodsor is férjhez ment, ekkor egy csicsói katolikushoz, Mészáros Józsefhez (1878–1953), két fiuk, László (1922–2004) és János (1924-1944, 2.vh.) és egy lányuk M. Irén Lydia (1926–1964) született. Mészáros József özvegy ember volt, első házasságából való fiát, Józsefet még sokan ismertük, az Árokhát utcájában lakott feleségével. Décsi Irént első férje, Csukás István kántortanító mellé temették, a csicsói református temetőbe.

A családfát – megnézhetik az interneten –, Korn Józsefné Fél Katalin, Csukás Margit lánya egészítette ki, a Zetényi Csukás család történetével pedig Csukás László ismertetett meg. Köszönöm nekik.

A Zetényi Csukások családfája töretlenül íródik 1499-től. Az adásvételi levelekből (birtoklevelekből) a család történetében eljutni 1138-ig. Nemzetségünk mindkét ága 1525-ben felvette a református vallást, ezért a Habsburgoknál (I.Ferdinánd) kegyvesztetté váltak és elvesztették 1560-körül a birtokaikat, majd visszaköltöztek az ősi fészekbe, Komáromba. De sohasem hagyták el egyenes tartásukat, bárhol voltak is. Orvosok, tanárok, tudósok, jogászok, papok lettek azokból, akik nem örökölték a családi birtok vezetését. Őket a szülők minden esetben taníttatták. Nemzedékek nevelkedtek Csukás István meséin. A nemzetség sok katonát adott, közülük ma a legismertebb vitéz Csukás Kálmán, vezérkari alezredes. Ő a doni vérengzés áldozata volt, hősi halált halt Ilovszkojénál mint a vadászpilóták parancsnoka.

A Zetényi Csukás családfának egyik ága a fent említett csicsói kántortanító családja. Ennek a kiterjedt családfának egyik tagja most 75 éves. Ő **Zetényi Csukás László** – a mesekönyv ihletője –, Révkomáromban lakik. Anyai ágon közvetlenül is kötődik Csicsóhoz. Nagypja nemes, vitéz Szakál Lajos Csicsón született, de Tanyon telepedett le. Tanyon élt még két fiútestvére, a harmadik pedig Nagymegyeren.

Csukás László élete a vízhez fűződik. Pályafutását kenuzással kezdte. Egészségi okokból fel kellett hagynia az evezéssel. Búvárként először csak fotózta a víz alatti világot, és hogy a mozgó életet is megörökíthesse, vett egy kamerát, amellyel már filmeket készített. Megalapította a Csukás-búvárközpontot, búvároktatóként is dolgozott, filmezte a víz alatti világot. Így bejárta szinte az egész világot. 1990-ben Vágsellyén megépítettek egy 10 méteres jachtot, és elhajóztak vele Egyiptomba, a Vörös-tenger partjához, Hurghadába. Ez három és fél hónapig tartó expedíció volt, filmsorozatot is forgattak róla.

Csukás László bejárta Európa édesvizeit is. Harminc éven át járt Dunatökésre búvárkodni, az Erzsébet-folyó ugyanis megmaradt őseredeti állapotában. A vize kristálytiszt, apró forrásokból tör fel, ezeket szabad szemmel is látni lehet a víz alatt. Operátőre, vágója és rendezője volt az Álmaim folyója című filmnek, melyet itt forgatott 1998-ban.

A film nemzetközi filmfesztiválokra díjakat nyert. Olaszországban, Sondrióban a Világ Nemzeti Parkjaiban készült filmek fesztiválján nagydíjat nyert, Antibesben, a francia Riviérán a búvárok világfesztiválján a Francia Filmakadémia Nagydíját ítelték meg neki. Majd következett Párizs, Grenoble stb. A franciák lefordították francia nyelvre, az olaszok olaszra, és besorolták az alapiskolai tananyagba. Az Amerikai Nemzeti Parkok főfelügyelője kérte, hogy adja át a jogot, hogy az angol nyelvű filmváltozatot használhassák Virgíniában, mint tananyagot a parkjaik szakdolgozóinak továbbképzésében. Megkapták. Csukás László mindezeket ingyen, ellenszolgáltatás nélkül tette.

Filmjeit – melyeknek ő az operatőre, forgatókönyv-írója, vágója, rendezője – megnézhetjük a YouTube-on. Csicsón is tartott előadást, ezen filmjeiből is mutatott be részleteket.

Kevesen tudják, hogy Csukás László sokáig építésvezetőként dolgozott – ekkor csicsóiakkal is összehozta a sors –, a bűvárkodás és a fotózás sokáig csak kedvtelésként volt jelen az életében. Ám később a hivatásává vált. Ott volt Horthy elsüllyedt hajójának, a Szent István csatahajónak a felkutatásánál, oktatott Egyiptomban, és számos kutatóúton vett részt. Az Erzsébet-folyóban harminc éven keresztül bűvárkodott, de fényképezőgépe nélkül sosem ment a vízbe. Cousteau kapitány csapatát egy kötött piros sapkáért vezette, amelyet a kapitány és a csapata is hordott.

A Szakajtást nagyon jól ismerem. Vagyis jobban mondván a tó fenekének minden zugát. A halakat, amelyekkel találkoztam a víz alatt. Amikor 1990-ben felkért Cousteau kapitány, hogy vezessem a vízalatti filmes csapatát a Felvidéken, elvittem őket a Lionra is. Éppen akkor írtak a süllők. Az operatőr barátom, Didier Noiret a fészket őrző süllőt filmezte olyan két méterről. Én a csónakból figyeltem a munkáját. Mondom, nem jó ez így. Mivel be voltam öltözve a bűvárruhámba, uszony, maszk, pipa, palack nélkül, beugrottam a vízbe. Mutatom a Didiernek, hogy álljon le és figyeljen. Odaúsztam a nagy halhoz felvettem vele a kontaktust. Majd az a kitárt tenyerembe úszott én megsimogattam a másik kezemmel és óvatosan visszatettem a fészekbe, majd jeleztem neki, hogy maradj a helyeden, ne kövess,

mivel az ólalkodó ikravető sűgerek a közelben vannak. Majd mutatom az operatőrnek, hogy no, látod, így kell ezt csinálni. Ja igen, ha pozitív az aurád, akkor Te is közelebb mehetsz. Majd este, amikor telefonon elmondták mindezt az „öregnek”, a kapitánynak, akkor az csak annyit mondott, hogy – profi.

Csukás László 2018-ban, a kép az Új Nő magazinban jelent meg.

Egy kedves levél

Egy csicsói tanítónő, Rudinský Lukašné Henneyi Valéria testvérének, Turcsek Ferencné Henneyi Annának lánya, **Anna Vozárová** írja Garamszentkeresztről (a levél szlovákul van írva és **RNDr. Dudich Sándor** kapta, aki felhívta figyelmünket **CSc. RNDr. Turcsek (Turček) Ferencre**, erdészre és lelkes amatőr madarászra, vadászra és vadászati szakíróra, az első szlovák ökológusra, a Duna menti táj szerelmesére – a róla szóló írás a Csicsói Hírmondó 7. évfolyamának 1. számában jelent meg, 2019. április 19-én):

Szeretettel üdvözlöm Önt, és majdnem egy hónap telt el, mióta e-mailt küldött nekem csatolva a Csicsói Hírmondó számait. Köszönöm, és nagyon örültem, az érdekes szövegek mellett elsősorban a ritka fényképeknek. Ez nemcsak számomra öröm, hanem továbbküldtem a három unokanővéremnek, és csak kedvező válaszokat kaptam – emlékeztünk kedves nagynénénkre, aki tanárként és később egy gyermekotthon vezetőjeként oly szeretettel viszonyult unokahúgaihoz és unokaöccseihez. Apukám fényképét látva kedves unokatestvéreim kijelentették, hogy „Feri bácsi igencsak fess férfiú volt”, és ez engem boldoggá tett. A Csicsói Hírmondó elektronikus úton Kanadába is

„elutazott”, és megörvendeztette Mirka lányomat. Apu Dunával kapcsolatos munkáinak lefordításával, és Dunához kötődő életének esetleges közzétételével fenntartás nélkül egyetértek, és úgy gondolom, éppúgy, mint Ön, hogy apukánk is egyetértene és megengedné.

A levelet Dudich úr továbbította nekem, és ezzel a megjegyzéssel töltötte meg:

Anna természetesen kifogástalanul beszél magyarul – egyetlen leánya a budapesti kertészeti egyetemen végzett és családotól Kanadába emigrált.

***Gyönyörű a tavasz, mosolyog az élet,
áldásokat mutat az arany kikelet.
Föltámadott Jézus, mondják az írások,
locsoló hétfőjén buzognak a források.
Áldott húsvéti ünnepeket kívánok!***

Nagy Amália, Csicsó, 2020. április 9.

Utószó: A betegségek egyidősek az emberiséggel. Az emberiség minél civilizáltabbá vált, minél nagyobb városokban lakott, minél egzotikusabb úticélokra jutott el, és minél különfélébb népekkel, állatokkal érintkezett, annál nagyobb lett a világjárványok esélye. 1918-ban a spanyolnátha (Spanyolországban írták le először a betegséget) tombolt. Az első világháború lezárásának környékén kezdődött, és megtizedelte a már egyébként is rosszul táplált, és a háború négy éve által megtépázott immunrendszerű Európa lakosságát.

Nekünk most jobbak az esélyeink, hogy megküzdjünk a koronavírus okozta járvánnyal, hiszen viszonylagos jólétben élünk, jó körülmények között. A járvány leküzdését segítő, bezártak a színházak, koncerttermek, mozik, szórakozóhelyek, de az óvodák és az iskolák is. Kicsit le kellett lassulnunk. Több időnk lett egymásra és saját magunkra, gondolatainkra, érzéseinkre. Meg kellett tanulnunk újra odafigyelni egymásra, arra figyelni, hogy a közösség jóléte előrébb való az egyén akaratánál.

Remélem, amikor olvassák ezeket a sorokat, már túl vagyunk a nehezen, kicsit jobba váltunk. A természet tudja a dolgát. Újra tavasz van!

Nagy Amália, Csicsó, 2020. március 20.

A Csicsói Hírmondó számai

<http://csicso-nagy.uw.hu/hirmondo/hirmondo.htm>

*és még sok-sok történet és kép a csicso-nagy
weblapomon*

<http://www.tajnyelv.hu/>